

Fujisawa Shuhei

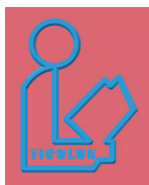
Jinnai Nih Hót

Phạm Vũ Thịnh dịch

JINNAI NINH HÓT

Fujisawa Shuhei

Phạm Vũ Thịnh dịch

Paris * 01.2025

Jinnai Nịnh Hót

Fujisawa Shuhei

Người dịch: Phạm Vũ Thịnh

*Bìa: **M. C. P***

*Nguồn: **Chim Việt cảnh Nam***

Jinnai Nịnh Hót

(1988)

FUJISAWA SHUHEI

Người dịch: Phạm Vũ Thịnh

Tạp chí *CHIM VIỆT CÀNH NAM*
số 95 * 10.12.2024

1

Kawaba Jinnai mang tiếng xấu không tương xứng với danh xưng võ sĩ. Người ta bảo rằng anh ta ưa tâng bốc, nịnh bợ. Và đó là sự thật.

Không rõ chính đương sự có biết không, hay biết đến mức nào việc người ta bình phẩm ác độc như thế về mình, hoặc dù chẳng đến nỗi họ chĩa ngón tay vào mặt chứ sau lưng thì vẫn thầm thì kháo nhau về cả hỗn danh “Jinnai Nịnh Hót”. Thế nhưng, dù sao bản thân Kawaba Jinnai thì chưa bao giờ che giấu thói

tâng bốc của mình. Vẫn cứ nịnh bợ ngay trước mắt công chúng.

Ví dụ khi gặp thượng-cấp trên đường vào thành làm việc, đương nhiên là phải chào sếp buổi sáng rồi, nhưng có người bảo là Jinnai thì lại nhe cả hàm răng trắng nhớn ra mà cười nịnh thật đáng tởm. Chỉ là việc chào hỏi thường ngày thôi, mà sao lại phải cố tình cười nịnh thế chứ. Thêm nữa giọng Jinnai lại rất lớn, nghe bảo là khi anh ta lên tiếng ở ngay trước cửa thành, thì tiếng nói có thể truyền đến mọi góc cạnh của cả quảng trường.

Cứ thế, khắp mặt anh nở nụ cười quá mức cần thiết, miệng cất tiếng chào hỏi cực lớn, và nếu cấp trên có xách thứ gì theo, thì anh ta sẽ nhanh nhẩu giành mang giúp rồi cúi đầu đi theo sau lưng, điệu bộ Jinnai lúc đó quả thật là một gương mẫu của kẻ nịnh hót. Chúng kiến

cảnh tượng như thế người ta phải quay mặt đi, thì cũng chẳng có gì lạ.

Ngay cả ngày đi làm bình thường đã thế, mỗi khi nhà cấp trên có dịp vui mừng gì đấy thì tất nhiên Kawaba Jinnai phải là người nhanh chân mang lễ vật chạy đến, và thấy được việc gì có thể giúp tay vào thì anh làm tận tình đến mức hiến thân. Mà cả những dịp không vui mừng gì cũng thế. Chuyện kể rằng có ngày anh ta được nghỉ làm, Jinnai đã đến nhà một cấp trên được thăng chức dọn sang nhà mới, để giúp dọn nhà, anh ta đầu buộc khăn che đến má, trà trộn vào đám người hầu, tớ trẻ mà khiên vác cần cù.

– Mục đích của anh ta là gì thế nhỉ?

Khi “danh tiếng” của Jinnai lan rộng, có người ngạc nhiên hỏi như thế.

Người được hỏi trả lời:

– Chà, có lẽ nói ngắn gọn là vì muốn tiến thân đó thôi.

“ ”
...

– Nghĩa là thế này.

Người trả lời nói với người đã tỏ vẻ khó hiểu, rằng Jinnai làm rể nhà Kawa-ba.

– Jinnai nịnh hót là từ khi anh ta bắt đầu kế thừa nghiệp nhà ấy. Hẳn là anh ta nghĩ đã làm chủ một nhà rồi thì một đời mình hãy cố gắng hết sức để lãnh được thêm dù chỉ một hộc¹ gạo đi nữa.

– Nếu thế thật thì chỉ nịnh bợ kiểu đó thôi cũng chẳng ích gì.

1 Hộc: Koku, đơn vị đo lường, khi dùng để tính bổng lộc của võ sĩ thì khoảng 150 kí gạo, khi dùng để tính dung tích thuyền bè thì khoảng 180 lít.

Người hỏi chuyện lạnh lùng nói.

Chẳng phải tầng lớp võ sĩ thì không a dua theo đuôi hay bợ đỡ nịnh hót, trên thực tế, việc sử dụng tiền bạc và phẩm vật để bảo vệ nghiệp nhà hoặc tiến thân làm giàu là lẽ thường tình. Ai không rành việc dùng tiền bạc vật phẩm thì chậm thăng tiến, chẳng khác gì mấy so với các tầng lớp khác.

Chỉ là, những chuyện a dua theo đuôi hay bợ đỡ nịnh hót kiểu đó ít khi bộc lộ ra ngoài nên đương sự không bị người xung quanh chỉ trích bao nhiêu, về cơ bản là nhờ bè phái can thiệp vào, việc chuyển giao vật phẩm hay tiền bạc thì không cần phải nhe răng ra cười nịnh đối tác, mà chỉ nhích một bên má cũng đủ để cảm thông ý chí của nhau, là cách thức vẫn được làm âm thầm mà hữu hiệu thường ngày.

Vả lại, bất kể là chuyện lập thân xuất thế, nhân thân địa vị, hay bảo tồn nghiệp nhà, tất cả phần lớn đều tuân theo trình tự trước tiên là phải an bài trong nội bộ phe phái, sau đó mới nhân danh công chúng mà thực hiện. Xét từ tình hình thực tế này thì lối cười nịnh và lớn tiếng tăng bốc của Kawaba Jinnai hóa ra chẳng khác gì tự mình tuyên bố rằng mình không có phe phái nào để nương tựa vào cả, rốt cuộc chỉ là chuyện vãi đạn ra bốn phương chẳng mang lại lợi ích gì ráo. Ý người kia muốn nói là như thế.

Tất nhiên phe phái không phải là tất cả. Chẳng hạn, quan Gia lão² trước đây là Kanamori Shobee từ thân phận một Tổ trưởng kinh niên đã được đề bạt lên chức Gia lão cao bậc nhất trong phủ

2 Gia lão: Karo, cấp quan cao nhất, giúp Lãnh Chúa cai trị phiên trấn. Trung lão: Churo, cấp quan cao thứ nhì, ngay sau cấp Gia lão.

Nhiếp chính, nghe nói là nhờ đã mang của gia bảo quý báu mấy đời là lư hương con công bằng ngọc xanh biếu tặng cho Kaihoko Yoshiro, trác cận của Lãnh chúa. Trong trường hợp này, Kaihoko mê lư hương con công bằng ngọc xanh, Kana-mori mê quyền cao chức trọng, nên tư thông được với nhau, bất chấp tư thế đối lập thường thấy giữa các phe phái. Chứ nhà Kawaba thì chưa bao giờ nghe nói có của gia bảo truyền đời gì như bộ ấm trà hay thanh kiếm quý danh tiếng nào cả, thế nên lời người kia kết luận rằng chỉ là những nỗ lực vô ích, thì nói chung là rất đúng.

Thực tế, mặc dù Kawaba Jinnai hết mình ra sức nịnh bợ, nhưng chưa nghe ai nói có cấp trên nào động lòng hứa thế nào cũng chịu khó nâng đỡ một phen mà đưa tay ra giúp đỡ anh ta cả.

Có lẽ ở đây cần ghi vài dòng về phong cách và diện mạo của Kawaba Jinnai. Để so sánh với những kẻ như Kaihoko Yoshiro, trắc cận hiện tại đang ở ngay bên cạnh Lãnh chúa, quyền lực không ai bằng, ban đầu chỉ là thư ký lãnh lương chỉ 60 hộ, mà nay đã leo lên được đến vai trò tâm phúc của Lãnh chúa, lãnh lương 300 hộ. Y ta là người có chí cao, một gương mẫu lập thân xuất thế nên noi theo, năm nay vừa qua tuổi 40 nhưng vẫn còn là nhân vật được chú ý với dung mạo và phong độ hơn người.

Nếu cho rằng dung mạo, phong thái cũng liên quan đến thành công trong đời người, thì rõ ràng là Kawaba Jinnai đã gặp bất lợi ngay từ đầu.

Anh ta có chiều cao trung bình mà cơ thể gầy gò trông hơi yếu ớt. Nhưng vấn đề có lẽ không phải ở cơ thể mà là ở

khuôn mặt. Nói ngắn gọn, anh ta là một người đàn ông xấu trai. Trán gồ, mắt lồi và miệng rộng quá khổ. Và mới vừa qua tuổi ba mươi mà tóc mai đã thưa quá rồi.

Bản thân Jinnai thì không biết nghĩ như thế nào, chứ phong mạo như thế mà nịnh nọt thì khó làm người ta vui lòng, ngược lại, có lẽ phải nói là càng muốn lấy lòng người ta lại càng bị ghét bỏ nữa. Thực tế, nói chung thì người ta thường nhìn Jinnai nịnh hót với ánh mắt chế nhạo. Thế nhưng, tuy có khinh thói nịnh bợ nhưng chưa có ai dám chỉ tay vào mặt mà khinh bỉ tư cách của anh ta, là bởi đã có chuyện như sau đây.

Vào tháng 11 gần cuối năm, trong thị trấn đã có vài trận mưa tuyết như đá cục. Suốt mấy ngày, những đám mây ảm đạm của mùa đông phủ nặng bầu trời, gió bắc thổi liên miên báo tin ngày tuyết

thực sự rơi không còn bao xa nữa. Sáng hôm ấy, Kawaba Jinnai cũng khỏe nịnh hót như lệ thường.

Đối tác là Đội trưởng Suwa Gonjuro, thân người to lớn cao gần thước sáu, tất nhiên là có sức mạnh tương ứng, nhưng ngược lại, giọng nói ôn tồn và cư xử dịu nhẹ. Sáng hôm đó, Suwa xách theo một tay nải thật lớn.

– Thưa, sáng nay lạnh quá nhỉ.

Jinnai đuổi kịp từ phía sau, lớn tiếng nói:

– Xin Đội trưởng để tôi xách cho.

– Không, có hơi nặng đấy.

Suwa nói, giọng nhỏ nhẹ tự nhiên. Ông liếc nhìn Jinnai, có vẻ ngán ngẩm vì nghĩ anh này lại định tâng bốc gì đây.

– Không sao, không sao cả, xin đừng lo. Có nặng đôi chút cũng không sao, tiện nhân xách được mà...

Jinnai giành lấy tay nải từ tay Suwa. Tức thì lưng Jinnai vẹo đi, tay nải trĩu nặng suýt rơi luôn xuống đất. Mặt anh ta lập tức đỏ bừng, gắng gượng dang hai chân ra mà đứng cho thẳng người.

– Nặng lắm chú gì, bên trong có lò than đấy.

Suwa thương hại nói. Thứ mà tay ông xách coi bộ dễ dàng là một cái lò than bằng đồng, lại là thứ đồng nặng lắm, mang ra vào nhà kho thì trước nay đã làm cho hai người tớ bị đau lưng rồi.

Gia nhân than phiền nên sáng nay Suwa định xách từ nhà đến dùng cho phòng tụ họp trong thành.

Suwa chìa tay ra.

– Trao lại cho ta.

– Không, xin đừng lo.

Jinnai thận trọng chuyển tay nải nặng trĩch đang ôm bằng cả hai tay sang một tay, điều chỉnh hơi thở, dồn lực vào thắt lưng rồi bước đi như thể không có chuyện gì xảy ra. Sắc mặt anh đã trở lại bình thường.

Rất nhiều người đã chứng kiến cảnh tượng đó, sau này đều trầm trồ là quả thật xứng danh là phái kiếm Unkô (Vân hoàng). Jinnai là kiếm sĩ ở Võ đường Horikawa treo bảng hiệu phái kiếm Unkô ở xóm Kisaragi trong thị trấn, một thời đã từng thay mặt sư phụ dạy môn sinh ở đấy. Lại nữa, một số người còn biết sự thực rằng anh ta đã được bí mật truyền

thụ kỹ năng kiếm ngắn đặc biệt của môn phái gọi là kiếm pháp Rokuba (Lục diệp), thậm chí người ta còn nói rằng kể từ khi mở võ đường đến nay, kiếm pháp bí truyền này chỉ được dạy cho vòn vện có ba người kể cả Jinnai.

Sau lần đó tiếng tăm Jinnai nổi như cồn, một phần là do chính Suwa đã khen ngợi rằng anh ta có kỹ thuật sử dụng thân thể chứ không phải chỉ là sức mạnh cánh tay; phần khác là từ lời xác nhận của ba nhân chứng sau đó đã đến phòng tụ họp của Suwa để xách thử cái lò than bằng đồng ấy. Cả ba người đều có thể gắng gượng xách lên bằng một tay, nhưng không ai có thể xách đi được quá mười bước. Trong khi cơ thể trông gầy yếu của Jinnai ẩn chứa sức mạnh thể chất đáng kinh ngạc do được rèn luyện kiếm thuật bí truyền.

Bởi sự kiện đó mà Kawaba Jinnai đã thoát khỏi chỉ trong gang tấc sự khinh miệt của mọi người, nhưng về tác dụng của thói nịnh bợ thì vẫn hoàn toàn vô hiệu, người nào nhìn vào cũng không khỏi cảm thấy chỉ là cố gắng vô ích mà thôi. Suwa Gonjuro đã khen ngợi Jinnai, nhưng đó là lời khen cho sức mạnh thể chất bất ngờ của anh ta, chứ chẳng phải là cảm tạ anh ta xách giùm lò than ấy.

Chính Kawaba Jinnai chứ chẳng ai khác hàng ngày phải gánh chịu áp lực nặng nề từ tình thế khắc nghiệt ấy. Bằng chứng là sau giờ tan sở, khi rời thành trở về xóm Inukai nơi anh ở, gương mặt anh trông ưu uất khác hẳn khi làm việc trong thành. Anh ta có vẻ sợ chạm mặt người quen nên hơi cúi đầu, nhanh chân rảo bước dọc mép đường. Cứ thế, hai vai trĩu nặng vì kiệt sức, anh ta chui vào

cổng ngôi nhà thô sơ của mình.

Vợ anh là Tomoe ra ngưỡng cửa đỡ lấy thanh kiếm rồi khép nép theo sau chồng vào phòng khách, nhẹ giọng hỏi:

– Hôm nay làm việc thế nào ạ? Có tin gì tốt không anh?

– Không, chưa có tin gì.

Giọng Jinnai nghe nặng nề. Vợ im lặng một lúc giúp anh thay quần áo rồi nói, lần này với giọng tươi tắn hơn nhiều:

– Đừng nản lòng anh ạ, thế nào rồi cũng sẽ có tin tốt ngay thôi.

Hóa ra thái độ nịnh bợ của Kawa-ba Jinnai chẳng phải là vì mục đích lập thân xuất thế như người ta đồn đoán, mà cũng không phải vì muốn phát triển nghiệp nhà. Tin tốt lành mà vợ chồng họ

đang mong đợi hoàn toàn khác. Và chỉ có vợ chồng họ và một ít cấp trên biết mà thôi.

2

Kawaba Jinnai được cấp trên trực tiếp là Shibuya Suke-emon, phụ tá quản lý kho lẫm, gọi đến nhà khoảng nửa năm sau khi anh ta bắt đầu thừa kế nghiệp nhà vợ mà vào làm việc trong thành, tức là hai năm trước đây.

– Có chuyện rắc rối đây.

Suke-emon, cấp trên hòa nhã ư

rượu của Jinnai đã nói thế khi anh mới bước vào nhà, không hiểu là mình được gọi đến về chuyện gì.

– Có sơ sót gì trong việc làm của tiện nhân đây ạ?

Nghe nói là chuyện rắc rối, thì anh chỉ nghĩ ra được như thế thôi. Vừa xong thời kỳ tập sự, bắt đầu quen công việc của tổ Kho lẫm là quản lý việc thu nạp và xuất kho các loại sản vật chủ yếu là lúa gạo do nông dân cống nạp, nhưng vẫn còn nhiều điều anh chưa hiểu rõ. Jinnai lo lắng căng thẳng nhìn mặt thượng cấp, nhưng Shibuya xua tay nói.

– Không, không phải thế. Mà về ông bố vợ anh, đã phát hiện ra chuyện không hay.

Đâu khoảng ba năm trước đó, trong

phiên trấn đã xảy ra một biến cố chính trị nhỏ. Phe đối lập đã vạch trần hành vi tham nhũng khá phổ biến của một số quan chức bao gồm cả quan Gia lão Kanamori Shobee, khiến nhiều quan lại bị cách chức hay đóng cửa giam lỏng.

Không ai bị tử hình, nặng nhất là Kanamori Shobee bị phạt đóng cửa giam lỏng. Quan Gia lão thứ nhất Yamauchi Kuranosuke đã xử phạt nhẹ như thế để giải quyết êm thấm vụ việc, bù vào đó đã cắt lương của tất cả những người liên quan. Ai lương cao bị cắt nhiều, ai lương thấp thì bị cắt ít hơn, nhưng tất cả đều bị cắt, nên thực chất đã là một hình phạt khá nghiêm khắc.

- Cả bố vợ anh cũng ở trong số đó, nên cấp trên hạ lệnh giảm lương anh đấy.
- Đến nay mới cắt giảm đấy ạ?

Jinnai chết lặng, nhìn mặt Shibuya.
Shibuya gật đầu.

– Nghe đầu ban quản trị khu vực vẫn còn điều tra chưa xong, từ đó tiết lộ ra thêm chi tiết ai đáng bị xử phạt. Thực ra có lẽ là sơ suất, bỏ sót trong việc tuyên phạt của phiên trấn đấy thôi.

– ...

– Mà dù gì thì phán quyết cũng sắp được chính thức công bố. Chuyện xảy ra ba năm trước rồi, anh nghe được thể nào cũng kinh ngạc, cho nên quan trên đã bảo ta nói cho anh biết trước.

– Thừa sẽ giảm bao nhiêu ạ?

– Năm học.

– Thế thì khổ quá, Jinnai than.

Anh cảm thấy mồ hôi lạnh dần toát

ra. Đã ba năm trôi qua kể từ khi sự việc được phán xử xong, có người sắp hết hạn chịu phạt và phục chức, thế mà đúng vào thời kỳ này lại có thông báo cắt giảm lương, vậy thì trừ một số người biết chuyện, mọi người khác sẽ nghĩ như thế nào đây?

Mà cũng chẳng cần phải tự hỏi. Bất cứ ai nghe tin đều chắc chắn sẽ nghĩ rằng Jinnai mới đây đã làm chuyện gì đó đáng xấu hổ rồi. Tin con rể thừa kế nghiệp nhà của vợ bị cắt giảm lương sẽ lập tức lan truyền khắp trong thành, sẽ là điều vô cùng hổ thẹn cho anh.

Hơn nữa, người có tư cách nhất có thể biện giải chuyện này là bố vợ của anh, ông Hikosuke, thì một năm trước đó đã bị đột quỵ rồi tê liệt nửa người, không nói năng rõ ràng được, lúc ngủ lúc thức tâm trí mông muội. Ông mà nghe tin

lương bổng bị giảm vì chuyện gì đã xảy ra ba năm về trước, thì hẳn phải uất ức mà đột quỵ thêm lần nữa. Có vẻ Jinnai không còn lựa chọn nào khác ngoài việc im lặng chịu đựng ô nhục mà thôi.

Đành vậy, thế nhưng nếu có người thân nào đến thăm mà nói vào tai ông ấy tin bị giảm lương thì làm sao bây giờ? Có thể ông Hikosuke không nghĩ chính mình là nguyên nhân, mà nổi giận vì thằng con rể làm vậy. Thế là bệnh trạng của ông càng tồi tệ thêm lên, thì anh không chỉ phải chịu nhục nhã mà xong được đâu.

Jinnai vội vã nói:

– Đến lúc này mới xử phạt như thế chẳng phải là hơi khắc nghiệt quá sao? Chắc hẳn là mọi người sẽ cho đó là lỗi của tiện nhân đấy thôi.

– Có lẽ thế thật. Nhưng xử phạt là xử phạt, không làm sao hơn được.

– Bố vợ tiện nhân hẳn cũng hiểu lắm nữa chứ.

– Giải thích sự tình với ông Hikosuke là được mà.

Shibuya nói, nhưng lập tức nhớ lại mà sửa lời,

– Ừ nhỉ, có lẽ không nên nói với bệnh nhân chuyện như thế này.

– ...

– Được rồi, ta sẽ thưa lên trên mà xin giải quyết ổn thỏa.

– Nghĩa là tha cho tiện nhân đấy ạ?

– Không phải thế, xử phạt là xử phạt chứ, không thể thay đổi được, nhưng cố

gắng dùng công bố âm ỉ, mà chỉ âm thầm xử lý trong nội bộ thôi.

– ...

– Thừa rõ hoàn cảnh của anh lên thì cấp trên hẳn sẽ châm chước cho.

– Cảm ơn ngài, xin giúp giùm cho.

Jinnai cúi đầu xuống, nhưng có lẽ bởi tâm trạng quá căng thẳng, lại nghĩ ngay đến chuyện khác khiến sắc mặt tối sầm lại.

Trong thành có lễ chào mừng năm mới, năm nào Lãnh chúa về ở phiên trấn thì các quan chức cao cấp với mức lương trên 300 hộc tụ tập ở Thư viện trong thành, người không có chức vụ cao trọng, lãnh lương dưới 300 hộc, hay dưới 200 hộc mà có chức trách thì vào phòng Seimei (Thanh Minh), phiên sĩ thường

lương dưới 200 hộc thì chia thành nhóm theo mức lương dưới 200, dưới 100 hay dưới 50 hộc mà vào hội trường lớn, để tiếp nhận lời khuyên bảo và phần thưởng từ Lãnh chúa, theo thông lệ.

Tuy nhiên, trong bốn năm qua, Lãnh chúa bị bệnh không thể trở về phiên trấn³, nên Thế tử, tước Izumi-no-kami, đại diện ban huấn từ chúc mừng năm mới. Nghi thức cũng giản lược bớt, chẳng hạn như trong hội trường lớn, mọi người chỉ tiếp theo nhau quỳ gối trước mặt ngài Izumi-no-kami xong thì tự lấy chén gốm xếp đồng ở đó xuống cho quân hầu rót rượu vào, uống cạn rồi thu chén vào cánh tay áo mà rút lui.

3 Phủ Chúa Tokugawa đặt ra lệ Sankinkotai (Tham cần giao đại) bắt các Lãnh Chúa (Daimyo) mỗi năm phải đổi chỗ trú ngụ, năm này ở Edo, năm sau ở lãnh địa của mình, để tránh bất hòa phản loạn. Edo: trung tâm cai trị của Phủ Chúa Tokugawa, bây giờ là Tokyo.

Nhưng có tin đồn rằng bệnh tình của Lãnh chúa rất khó hồi phục nên Thế tử Izumi-no-kami sẽ sớm chính thức kế vị làm Lãnh chúa mới, vì vậy nghi lễ đón năm mới hiển nhiên sắp phải khôi phục lại như cũ.

Hồng rồi, không thể giấu diếm được trong bao lâu nữa!

Jinnai cảm thấy máu từ trên đầu chảy ngược xuống chân. Nhà Kawaba là thuộc hạ quản lý kho lẫm, lãnh lương năm mươi lăm hộc. Trước nay lễ Tết vẫn được xếp vào nhóm dưới 100 hộc mà lãnh thưởng, nay bị giảm 5 hộc thì lần sau bị ghép vào nhóm dưới 50 hộc mất. Lúc đó thì thay đổi về thân phận sẽ bộc lộ rõ ràng trước mắt mọi người. Xử lý trong nội bộ hay quan trên châm chước gì gì đấy sẽ không chỉ vô dụng, mà có lẽ chuyện anh đã cố che giấu bao lâu nay sẽ

khiến mọi người lại càng nhìn anh bằng ánh mắt kỳ dị. Tai tiếng trong thành có lẽ là điều không tránh khỏi.

– Mà thôi, đừng quá buồn rầu nhé.

Nhìn vẻ mặt của Jinnai, Shibuya nhẹ giọng an ủi. Có lẽ ông ấy nghĩ anh chỉ buồn rầu thôi.

– Giảm lương không phải là hình phạt vĩnh viễn đâu. Cần thận chừng bốn hoặc năm năm thì được giải tỏa ấy mà. Có điều chỉ nói được ở đây...

– ...

– Là đã có người được rút lại hình phạt ấy trong vòng chỉ một năm gì đấy thôi. Chẳng hạn như Arai trong ban Sứ giả, Hiramatsu ban Thương vụ, Suganuma, Sugihara ban Thư ký đấy. Suganuma Yoshisuke và Sugihara Koyata thì được

ngài Kaihoko yếm trợ.

– Ngài trác cận ấy ạ?

– Đúng thế. Shibuya gật đầu nói: Ta nghe nói Arai trong ban Sứ giả, Hiramatsu ban Thương vụ đã dâng lên trên rất nhiều tiền. Mà ngài Yamauchi thì không nhận loại tiền này, có lẽ cấp trên ấy là từ cỡ quan lớn thứ hai, ngài Kurita chẳng.

Shibuya Suke-emon đã thốt ra tên của một quan Gia lão có quyền thế ngang ngửa với Yamauchi Kuranosuke.

– Lương của Arai và Hiramatsu chỉ cỡ 200 hộc, nhưng họ có tiền của. Tóm lại, có nhiều cách làm.

– ...

– Tuy nhiên, trường hợp anh thì không có dây nối mạnh mẽ mà cũng chẳng có tiền của gì.

– Đúng vậy.

Jinnai ngẩng mặt lên, có vẻ bị lời nói của Shibuya lôi cuốn,

– Xin chỉ giáo cho, một người như tiện nhân thì phải làm sao để được dứt hình phạt sớm?

– Hừm...

Shibuya nhón lấy phần thịt dưới cằm, ngược nhìn lên trần nhà, lộ vẻ trầm tư một lúc, rồi ngay sau đó như thể bỏ cuộc mà quay lại nhìn Jinnai.

– Ừm, giỏi lắm thì anh cũng chỉ còn có thể gắng lấy lòng cấp trên mà thôi. Bắt đầu từ quan Tổng quản của chúng ta, cùng quan Tổng quản tổ Tài chính vốn có quan hệ sâu đậm với tổ chúng ta, rồi đến tất cả các quan chức cao cấp khác trong thành, anh phải chú ý đến mọi

cử động của họ mà cố gắng lấy lòng họ khi nào có cơ hội. Không ai khó chịu vì chuyện được chú ý như thế.

– ...

– Có vẻ anh không tin mấy chứ gì.

Shibuya lườm Jinnai,

– Nhưng chuyện nhà anh biết đâu lại chẳng gây ra dư luận ở nơi này nơi kia. Ngày thường anh cần tạo ấn tượng tốt với mọi cấp trên mới được, vả lại cũng có phần sơ sót của phiên trấn nữa. Hình phạt giảm lương năm học có thể được bãi bỏ sớm không chừng.

Nhờ cố gắng tận tình của Shibuya mà hình phạt giảm lương đối với Jinnai đã chỉ tuyên bố trong bí mật mà thôi. Thông thường, thông báo loại này thì người giám sát và cấp trên cùng có mặt

tại chỗ, nhưng Kawaba Jinnai khi được gọi đến tư dinh của quan Tổng quản Kho lẫm, chỉ có thêm mỗi quan Tổng Kiểm sát Okuma Hyakuyata mà thôi, và ông ta đã lập tức rời đi sau khi tuyên phạt. Ông cũng đã cố ý nói thêm rằng hình phạt này tuy sẽ ghi lại trong sổ, nhưng không công bố ra ngoài. Có thể hiểu là bởi phiên trấn đã có sơ sót nên mới làm như vậy, nhưng Jinnai thấy cách xử lý như vậy là điều rất khoan dung cho anh. Nếu rồi đây hình phạt được bãi bỏ sớm thì sẽ chẳng có thời gian cho người ta chĩa ngón tay bêu diếu Jinnai vì mọi chuyện xong xuôi cả rồi.

Ngay ngày hôm sau, Kawaba Jinnai đã bắt đầu làm theo chỉ dẫn của Shibuya, cố gắng gây ấn tượng tốt với các cấp trên của mình. Xét từ cách xử lý mềm mỏng của chính quyền phiên trấn, chuyện hình

phật chỉ là hình thức thôi có lẽ chẳng phải là hoàn toàn không thể xảy ra. Nghĩ như thế nên Jinnai càng hăm hở lớn tiếng chào kính mỗi khi thấy cấp trên. Jinnai nghĩ rằng mọi việc anh làm là vì nghiệp nhà và người bố vợ bệnh hoạn.

Thế nhưng, mặc dù Jinnai và người vợ đã được anh thổ lộ sự tình là Tomoe, cùng nao nức kỳ vọng, nhưng vẫn chẳng có dấu hiệu gì cho thấy hình phạt sẽ được bãi bỏ, cứ thế mà hai năm trôi qua. Vẳng đến tai hai người chỉ toàn những lời dè bĩu tồi tệ chửi Jinnai là kẻ tăng bốc nịnh hót, từ bọn người thiếu hiểu biết mà thôi. Tuy cứ mặc kệ những lời đàm tiếu, vẫn không ngừng cố gắng làm hài lòng cấp trên, nhưng Jinnai đôi khi cũng cảm thấy mệt mỏi đến kiệt lực.

Thế nên, vào một đêm tháng Tư khi hoa anh đào đã tàn, một người đàn ông

có đôi mắt sắc lẹm, sau này mới biết là Sano Keijiro ở tổ Kỵ binh Cận vệ, đã đến bảo anh cùng đến tư dinh của quan Gia lão Kurita, thì Jinnai không nghĩ là có chuyện gì liên quan đến hình phạt giảm lương cả.

– Nghe nói dạo gần đây Kawaba đang tận lực lấy lòng cấp trên đấy nhỉ.

Gọi Kawaba Jinnai vào phòng khách, ngài Kurita Hyobu đã nói ngay như thế. Mặt ông thoáng một nụ cười mỉm, nhưng Jinnai rất nhạy cảm mà thấy trong giọng nói của ông không có chút điều cốt gì cả.

Jinnai im lặng nhìn lại khuôn mặt quan Gia lão. Anh nôn nao muốn biết quan gọi một kẻ tầm thường lo việc kho lẫm như mình đến tư dinh lúc đêm hôm như thế này để làm gì? Thế mà quan Gia

lão vẫn còn nói về chuyện lấy lòng cấp trên.

– Bị thiên hạ đàm tiếu chính là do cách làm chân thật mà không khéo léo đó thôi. Chứng tỏ anh là người chân chất đấy. Chứ kẻ nịnh hót thật sự thì không thành dư luận gì đâu.

– Dạ...

– Thế thì, anh có ước muốn gì nào?

– ...

– Anh muốn khôi phục phần lương bị cắt giảm, phải thế không?

Jinnai cảm thấy nóng lên khắp người. Cuối cùng rồi thì anh cũng đã gặp được người thông cảm ý nghĩa thực sự của việc tăng bốc cần mẫn của mình. Cúi gằm khuôn mặt đã đỏ bừng, Jinnai cảm

thấy Kurita là vị quan có đôi mắt sắc bén nhìn người không bị chi phối bởi lời đồn đãi.

– Có vẻ ta nói đúng rồi chứ gì.

Kurita lộ vẻ hài lòng mà nói thêm rằng

– Tội nghiệp cho anh. Thế đã có ai giúp một tay chưa nào?

– Thừa chưa.

– Ta có thể gắng giúp cho.

Quan Gia lão bình thản nói. Rồi quay khuôn mặt dài đoan trang về phía Jinnai mà hơi hạ giọng.

– Bù lại, anh phải nghe lời ta yêu cầu đây.

– Tất nhiên tiện nhân xin tuân lời, Jinnai vội vàng đáp, Xin ngài ra lệnh cho.

Cơ hội mong ước bao lâu nay đã đến, Jinnai hưng phấn đến mức sẵn sàng theo lệnh mà rút kiếm chém người cũng được nữa. Nhưng mệnh lệnh mà quan Gia lão đưa ra thì không náo động đến thế, mà lại có chút gì kỳ quái.

3

akadomari là xóm cảng cách thành bốn dặm, nơi có bến cảng, không chỉ riêng phiên trấn, mà cả các lãnh thổ của Mạc phủ và các phiên trấn lân cận nữa, cũng vận chuyển các thứ sản phẩm đến tập trung tại đây để chất lên thuyền buôn. Chính quyền phiên trấn đã thiết lập doanh trại và sở quản lý hải cảng tại đây, chịu trách nhiệm thu thuế tồn kho và duy trì an ninh trật tự.

Ngay bên cạnh cảng là khu Kho lẫm

có nhiều nhà kho lớn đủ để tạo thành khu trung tâm của xóm cảng. Các quán ăn, quán trà, nhà chứa đua nhau phát đạt nhờ vào dãy nhà kho đông đúc đám nhân viên kho hàng, thương nhân, thuyền viên tụ tập ở đấy, cùng với khu nhà buôn Takadomari tấp nập, khiến cho những người đến từ thị trấn bên thành chính của phiên trấn cảm thấy như luôn luôn bị bao phủ trong bầu không khí sống động đặc biệt. Mọi người đi ngang qua đều có cử động lẫn giọng nói như có đà tiến hùng hồn độc đáo không thể thấy được ở thị trấn gần thành.

Kawaba Jinnai đến khu Takadomari khoảng 5 giờ chiều. Đi xuyên qua xóm có dãy nhà lính trơn, băng qua một cây cầu vắt ngang con sông nhỏ là đến khu nhà buôn náo nhiệt. Đi qua khỏi con đường dài đông đúc huyên náo này, Jinnai đến

đích nhắm là khu ẩm thực. Khu này tên gọi là xóm Yoshino, gần như bao gồm các nhà hàng, quán ăn nhẹ, quán trà và các loại quán nước tụ họp. Chỉ còn một khoảng thời gian ngắn trước khi mặt trời lặn, con phố ẩm thực này chìm trong sự tĩnh lặng nhất thời trước giờ chào đón khách đổ đến. Có hơi hướm người trong các nhà, nhưng ngoài đường vắng lặng. Mặt trời sắp lặn xuống biển chiếu tia sáng yếu ớt còn sót lại trên các mái nhà, khi dưới mái hiên đã được rải nước, màu hoàng hôn đã sớm lan tỏa dần, những hạt muối nhỏ rắc trên mặt đất long lanh trắng.

Jinnai rẽ từ đường lớn vào một con hẻm, đi sâu vào xóm. Phía trong có nhà hàng Botan (Mẫu đơn) mà Kurita đã nói đến. Xưng tên xong, Jinnai lập tức được dẫn vào phòng trong góc. Khách hẹn

chưa đến, nhưng nhà hàng đã chu đáo phục vụ thức nhắm ngay lập tức.

Rồi như chỉ đợi đúng lúc chuông chùa Tosen điểm sáu giờ chiều vừa dứt, người phụ nữ ấy xuất hiện. Kurita bảo là một phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi sẽ đến, nhưng người này trông chỉ khoảng ba mươi lăm. Không phải con nhà võ sĩ, mà từ nhà thương nhân. Trừ chút nếp nhăn nơi khóe mắt, thì làn da mịn màng, ánh mắt trong veo, rõ là một người đẹp.

– Ngài Kawaba đấy ạ?

Người phụ nữ bước vào phòng ngồi đối diện với Jinnai, ánh mắt thoáng nét tươi cười.

– Vâng.

– Cảm ơn công khó của ngài. Xin bái lãnh vật đã hứa...

Jinnai đẩy gói hàng mang từ thị trấn đến trước mặt người phụ nữ. Gói hàng đã được niêm phong ấy Kurita đã bảo là vàng, có lẽ đúng như vậy. Gói hàng nặng trĩu, do công việc thường ngày đôi khi phải đụng đến những món tiền lớn, Jinnai ước đoán có lẽ không dưới bốn năm trăm lượng.

Người phụ nữ kiểm tra cẩn thận dấu niêm phong. Rồi mở tay nải đã mang theo, lấy ra một bao giấy đặt xuống trước mặt Jinnai. Bao giấy cũng đã được niêm phong kỹ lưỡng.

– Vậy thì, xin nhận cho... người phụ nữ nói. Không hề nhắc tên Kurita.

Hai người gói những thứ đã trao đổi vào tay nải xong, sắc mặt người phụ nữ đột nhiên đổi ra tươi cười.

– Uống tí rượu nhé? Xin được đổi
ấm.

– Không dám, tôi phải trở lại thành
ngay bây giờ.

– Nhưng đã chuẩn bị sẵn cả rồi,
không uống thì phí quá.

Người phụ nữ khẽ vỗ tay. Tức thì
có một cậu trai mở vách ngăn bước vào
phòng. Có vẻ không phải là người làm
trong nhà hàng, mà là hầu cận của người
phụ nữ, thân hình cường tráng.

Người phụ nữ đưa mắt ra hiệu, cậu ta
cúi chào Jinnai, cầm lấy tay nải gói vàng
mà bước ra ngoài. Cánh tay thật mạnh
mẽ.

– Xin mời nâng chén.

Cậu trai vừa ra khỏi, người phụ nữ

mỉm cười nghiêng bầu rượu về phía Jinnai. Nụ cười tràn đầy tự tín. Mà quả thật, khi nàng cười, hương sắc tỏa ra quyến rũ đến mê hoặc trái tim đàn ông. Thân hình thon thả tràn đầy xác thịt chín mọng.

Nhưng Jinnai cầm chén rượu lên mà thản nhiên nói:

– Vậy thì xin uống một chén thôi.

– Ngài Kawaba có phần yếu rượu sao chứ?

Nhìn vào mắt đối phương đang nghiêng đầu nhìn mình, Jinnai cảm nhận được trong mắt ấy thoáng tia nhìn dò xét. Anh tự cảnh báo rằng mình phải cẩn thận mới được. Có lẽ việc Kurita giao cho chỉ mới xong được một nửa.

Jinnai nâng chén rượu đã được chuốc và nói một cách bình thản:

– Không đâu, rượu thì uống bao nhiêu cũng được.

– Thế cơ đấy!

Người phụ nữ nói có vẻ chán ngán mà rút lại nụ cười.

Uống với nhau chỉ hai ba chén xong, Jinnai bỏ mặc người phụ nữ mà rời khỏi nhà hàng Botan. Uống rượu với người không quen biết thì không ngon lành gì, mà anh cũng không hứng thú gì chuyện vừa uống rượu vừa dò tìm thực thể của đối phương.

Sắc hương của người phụ nữ ấy quả là quyến rũ, nhưng vợ nhà, Tomoe, cũng là một mỹ nhân nổi tiếng trong thành. Jinnai ngày thường đã đầy ứ người đẹp rồi, có gặp được người kiều diễm thêm nữa, anh cũng chẳng bị thu hút gì mấy.

Cảm giác mê mẩn sắc hương từ đàn bà đẹp thành thực thì đã phai nhạt từ lâu. Anh chỉ muốn quay về thành, hoàn tất nhiệm vụ được giao cho mà thôi.

Vẫn không rõ là mình đã làm xong nhiệm vụ gì, anh cảm thấy hơi vương vít, nhưng nghĩ là chẳng nên suy đoán gì về những chuyện thừa thãi, cứ làm đúng như ngài Kurita dặn là được. Anh định bụng là hẳn cứ tin vào ngài Kurita. Chỉ cần trao lại quan Gia lão Kurita bao giấy niêm phong mà người phụ nữ ấy đã giao cho, là hoàn tất nhiệm vụ. Nhiệm vụ kỳ lạ thật đấy, nhưng để khôi phục lại năm học lương bị mất, thì cũng thật dễ dàng.

Qua khỏi ngôi làng cuối cùng thì thấy ánh sáng yếu ớt phía trước. Thị trấn đầy rồi. Đã hơn 10 giờ đêm, nhưng Kurita đã dặn rằng hãy đến ngay tư dinh của ông. Jinnai đốc thúc đôi chân mệt

mỏi rảo bước trên con đường xuyên qua rừng tùng ngay trước thị trấn.

Vừa ra khỏi rừng tùng thì đột nhiên từ trong bóng đêm có người nào đó cất tiếng hỏi:

– Có phải Kawaba Jinnai đấy không?

– Phải. Ai hỏi vậy?

Thay vì trả lời, một lưỡi kiếm bất ngờ lao tới. Bóng tối dày đặc trước mặt anh rung động dữ dội. Mà không phải chỉ một lưỡi kiếm ấy. Anh vừa nhanh nhẹn tránh người né tránh, thì lập tức đã có lưỡi kiếm khác chém vọt tới.

Bị bao vây rồi! Jinnai cảm thấy máu trong toàn thân đông cứng lại. Một cuộc phục kích! Tất nhiên mục tiêu của kẻ địch là bao giấy được niêm phong trong tay anh. Jinnai nhận ra rằng điều anh

luôn lẫn cấn về nhiệm vụ do quan Gia lão Kurita giao cho, hóa ra chính là mối nguy hiểm này đây.

Jinnai rút kiếm chống đỡ, rồi chạy ngược trở lại cánh rừng vừa ra khỏi. Anh tựa lưng vào một thân tùng, tấn kiếm theo thể Thanh nhãn⁴. Bóng người đen như mực nhòe đến từ ba phía. Hình như có ánh sáng từ đâu đó trong đêm tối thu hút vào nhiều lưỡi kiếm nặng nề sáng loáng lên. Có năm kẻ tấn công.

Jinnai tràn người sang một bên, anh hiểu trong bóng tối phải di chuyển mới hữu lợi được. Có lẽ địch sợ chém lăm đồng đội bị thương nên không dám xáp vào tấn công dứt khoát. Lợi dụng khe hở ấy may ra có thể đột phá vòng vây.

Jinnai lại tràn ngang, sang tựa lưng

4 Thanh nhãn: Seigan, thể tấn giương thẳng kiếm, chĩa mũi kiếm vào mắt đối thủ.

vào một cây tùng khác. Kẻ địch trong bóng tối cũng đồng loạt di chuyển. Căn cứ vào động tĩnh đó, anh nhắm chừng được vị trí của chúng. Kẻ địch phía bên phải tiến lên quá đà, có vẻ thiếu kiên nhẫn và là kẻ nguy hiểm. Kẻ địch phía trước mặt và bên trái còn giữ khoảng cách một ít. Ba tên phía trước mặt rút ngắn khoảng cách một chút, tên bên trái lại lùi sâu về phía sau, có lẽ hẳn là thủ lĩnh.

Jinnai trâm mình xuống, xông tới tấn công kẻ địch bên phải. Anh bấm chân xông vào, uốn duỗi phần thân trên, chém kiếm từ dưới lên. Có cảm giác đã chém trúng. Hai tên phía trước lập tức chém tới cùng lúc, nhưng quá cận không tới đích. Jinnai đánh bật đi mà chạy vụt sang bên trái.

Bóng bọn người đen thẫm đột ngột

hiện ra trước mắt anh. Jinnai thấy có kẻ bịt khăn che mặt. Bọn địch đón đường nhanh nhẹn hoa kiếm chém Jinnai. Trận tử đấu im lìm trong bóng tối trở nên kịch liệt đến như cùng chết, có chút lợi thế cho phía Jinnai có sẵn đà chạy như giông gió. Anh vừa chạy vừa chém liên tay, không có thời gian để kiểm nhận đối thủ đã ngã xuống trong bóng tối. Jinnai xoay mình chém nốt một kẻ địch đuổi theo sát lưng anh.

4

Khoảng một tháng rưỡi trôi qua kể từ trận đấu trong đêm tối. Trong khoảng thời gian ấy, Jinnai vĩnh tai nghe ngóng, chú ý đến hai điều. Một là tin đồn đại về cuộc đối đầu. Đêm đó, anh đã chém ngã ba tên. Chắc hẳn phải có kẻ bị thương, có thể có người chết nữa, thế mà chẳng có tin đồn nào như vậy được nghe thấy ở đâu cả. Do đó, anh vẫn không rõ ai là những kẻ tấn công. Có vẻ người ra lệnh cho chúng đã che giấu được sự việc quá đổi tài tình.

Hai là thông báo bãi bỏ hình phạt cắt lương. Sau khi thoát khỏi cuộc tấn công bên ngoài rừng thông, Jinnai đã trao được trót lọt gói hàng đã niêm phong ấy cho quan Gia lão Kurita ngay đêm đó. Anh nghĩ mình đã hoàn thành sứ mệnh đã được giao phó, chỉ còn đợi chỉ thị của cấp trên cho khôi phục mức lương cũ mà thôi, thế mà thông báo ấy vẫn chưa thấy đâu cả. Đã một tháng rưỡi trôi qua rồi, vẫn không có tin tức gì.

Jinnai nghĩ cho dù thông tri bị trì hoãn đi nữa, ít nhất cũng phải có chút tăm hơi gì chứ. Biết đâu quan Gia lão quên khuấy lời hứa rồi chẳng?

Cuối cùng, đến lúc nỗi lo lắng nồn nao của anh bắt đầu sâu đậm, thì đột ngột Jinnai được gọi đến tư dinh của quan Tổng quản Kho lẫm là Matsukawa Kiyozemon.

Đã vào mùa mưa, mưa không ngớt trên thị trấn gần thành. Lúc mưa xuống nhỏ hạt như sương rơi thì ngỡ là sắp nắng lên, nhưng chỉ được một khoảng ngắn thôi, bầu trời tức thì tối sầm lại, mưa ào ào như trút nước, cứ thế mà kéo dài ngày này qua ngày khác.

Đêm đó trời cũng mưa nên Jinnai đã che dù đi đến tư dinh ở xóm Asuke.

Vừa đến cửa, người hầu của nhà Matsukawa đã đợi sẵn, liền đưa Jinnai vào phòng sau. Anh vào phòng, không thấy cấp trên của anh đâu cả, mà có quan Gia lão Yamauchi Kuranosuke và quan Tổng Kiểm sát Okuma Momoyata.

Jinnai bối rối tưởng mình vào lầm phòng, thì quan Tổng Kiểm sát bảo vào ngồi đi.

– Không phải thẩm vấn gì đâu, thoải mái đi nào.

Okuma trấn an Jinnai đang tỏ vẻ căng thẳng, rồi bảo anh phải trả lời thành thật tất cả các câu sắp hỏi, dù có gì đi nữa cũng không được nói dối.

– Cuối hai tháng trước...

Nói xong, Okuma sửa lại cho đúng ngày rồi hỏi,

– Ngày đó anh đã đi Takadomari đấy chứ?

– Thưa vâng.

– Mặc dù là ngày không phải làm việc, nhưng anh đã đi mà không nói với cả đồng僚 lẫn người nhà biết là đi đâu. Tại sao?

– Thưa, bởi vì người giao việc đã ra lệnh cho tiện nhân như thế đấy.

– Ngài Kurita, phải không?

– Thưa phải.

Okuma quay sang Yamauchi nói rằng: thủ đoạn như thế là xảo diệu lắm, khó bị phát hiện. Yamauchi ngồi cách xa một chút nhìn hai người, nghe Okuma nói thế cũng vẫn im lặng, hai tay bưng chén trà lên uống.

Okuma quay mặt lại nhìn Jinnai. Như nhận ra vẻ lo sợ của Jinnai, ông nói:

– Không, nói xảo diệu không phải là chỉ vào anh đâu, đừng bận tâm.

– Vậy thì, anh đã gặp ai ở Takadomari?

– Thưa, đã gặp một người phụ nữ.

– Có phải tại nhà hàng Botan ở xóm Yoshino không?

– Thưa phải.

– Người phụ nữ đó có xưng tên không?

– Thưa không.

– Nói ra xem là loại phụ nữ như thế nào.

– Thưa, chừng ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi, xinh đẹp, có vẻ là người của thương gia nào đó.

– Thế là bà chủ của Komatsuya đấy rồi. Không sai chạy gì được.

Okuma nói với Yamauchi. Quan Gia lão vẫn chỉ gật đầu thôi.

– Gặp nhau rồi sao nữa?

– Thưa, trao đổi những gì hai bên đã mang đến. Bởi đã được dặn làm như thế.

– Phía anh đã mang gì đến, vàng à?

– Thưa, tiện nhân nghĩ vậy, nhưng chẳng phải đã nhìn vào bên trong.

– Theo cảm giác của anh, nếu là vàng thì ước chừng bao nhiêu?

– Đâu khoảng bốn năm trăm lượng.

– Bốn năm trăm lượng!

Okuma lại nhìn Yamauchi và cùng gật đầu.

– Thế bên kia trao cho anh những gì?

– Thưa, một bao giấy niêm phong cẩn thận.

– Chỉ vậy thôi sao? Chỉ trao đổi thế thôi à?

– Hà?

– Bà chủ quán Komatsuya là người đẹp nổi tiếng đấy. Sau đó có mời uống chén rượu đấy chứ?

– Vâng, tiện nhân đã uống hai, ba chén. Chỉ có thế thôi.

– Ô! Thế thì đáng tiếc quá.

Okuma cười toe toét, và cả Yamau-chi đã im lặng nãy giờ cũng phì cười.

Okuma ưỡn lưng hỏi:

– Anh nghĩ trong bao giấy đó có gì nào? Đoán được không?

– Thưa, không hiểu có phải là một lá thư, hay tư liệu gì đó chẳng.

– Thế à?

Okuma khoanh tay nhìn lên trần nhà. Cánh tay ông mập mập. Một lúc sau, ông buông tay, nói:

– Tư liệu hay lá thư gì đấy, anh đã mang về trao cho ngài Kurita rồi chứ gì?

– Thừa vâng.

– Mà này, có chuyện khác...

Okuma đưa mắt sắc nhọn nhìn Jin-nai,

– Hashimoto trong tổ Xây dựng, Tanakura tổ Hộ vệ và Ishinosuke con thứ ba ăn bám nhà Murai tổ Kế toán. Nghe đến ba tên ấy, anh có nghĩ ra được điều gì không?

– Thừa không.

Jinni đáp, nhưng cảm thấy niềm nghi hoặc trước nay nổi lên như bong bóng trong trí mình.

– Chẳng lẽ ba người này đã ở trong đám chém nhau với tiện nhân trong đêm từ Takadomari trở về đấy sao?

– Đúng như thế. Okuma nói, Murai Ishinosuke lạng lẽ chữa trị vết thương, nhưng đã chết vào ngày hôm kia rồi. Hashimoto và Tanakura cũng bị thương nặng, nhưng có lẽ không đến nỗi mất mạng.

– ...

– Thế anh có biết ai đã xúi giục những thanh niên này tấn công anh không?

– ...

Jinnai liếc nhìn quan Gia lão Yamau-chi. Quan vẫn bình thản nói:

– Chẳng phải là ta.

– Không phải là quan Gia lão đây đâu. Để ta cho anh biết, ngài Kurita mới là người sai chúng tấn công anh đấy.

– Chẳng lẽ nào!

– Chính Hashimoto và Tanakura đã thú nhận như vậy rồi. Sự thật đấy.

Jinnai không thốt ra được lời nào.

– Mà anh ngạc nhiên cũng là điều đương nhiên. Ngài Kurita đã lợi dụng anh để lấy lại được trót lọt những tư liệu nguy hiểm từ Komatsuya rồi, nhưng lại sợ rằng sự thật ấy sẽ lọt ra khỏi miệng anh. Ngài Kurita thì để bảo vệ mình, có thể làm bất cứ thủ đoạn nào.

– ...

– Mà này, cuộc điều tra lần này phát hiện ra rằng tư liệu ở Komatsuya đã được chuyển đi, nhưng không rõ ai đã đến Takadomari để hoàn tất nhiệm vụ đó. Đã tốn rất nhiều công sức, bởi giữa anh và ngài Kurita không có liên quan gì cả.

– ...

– Lý do anh đã giúp ngài Kurita là gì? Tiền à?

– Không, không phải.

Jinnai kinh ngạc, lớn tiếng phủ nhận. Okuma ngăn lại, nhưng anh nói tiếp:

– Như ngài cũng đã biết, từ hai năm trước lương của tiện nhân bị cắt giảm năm học.

– A, hóa ra là chuyện ấy!

– Đến đời của tiện nhân lại bị cắt giảm, là điều vô cùng ô nhục. Trong lúc khổ tâm như thế thì ngài Kurita gọi đến dạy rằng nếu làm xong xuôi việc này, sẽ cho trở lại mức lương cũ...

– Jinnai là con rể nổi nghiệp nhà Kawaba đấy.

Okuma giải thích cho quan Gia lão Yamauchi:

– Giúp ngài Kurita là vì nóng lòng muốn có lại mức lương cũ của nhà ấy.

– Thế năm học ấy đã được phục hồi chưa? Yamauchi hỏi.

– Thừa chưa.

– Vậy thì chính ta sẽ khôi phục lại cho anh. Nhưng trước đó, anh phải làm việc này cho phiên trấn.

Yamauchi đặt chén trà đã cạn hẳn xuống khay rồi xoay đầu gối về phía Jin-nai. Khuôn mặt tròn đôn hậu bình thản nói:

– Trước đây đã phát hiện một vụ thu tô thuế sai trái, nhiều người từ Kanamori Shobee trở xuống đã bị trừng phạt, lúc đó đã quy kết rằng Shobee là kẻ chủ mưu. Thế nhưng thực ra không phải vậy. Kẻ chủ mưu thực sự là người khác kia. Chính là Kurita đấy.

– ...

– Đám thương nhân giàu có ở Takadomari, quan Quản lý cảng cùng một số quan chức nhân viên kho hàng đều có dính dáng vào vụ tham nhũng đại quy mô này. Mà cả bây giờ cũng vẫn còn tiếp diễn. Đã phát giác được như thế thì không thể bỏ qua. Phải gọi Kurita vào

thành mà khiếu kiện mới được. Đã bàn luận và thống nhất với nhau rằng nếu ông ta nhanh chóng nhận tội thì tốt, còn nếu nguy biện hòng tránh tội, thì sẽ phải xử lý ngay tại chỗ. Ta nghe nói phái kiếm Unkô của anh có kiếm pháp bí truyền dành cho đoản kiếm đấy. Thế thì giúp một tay đi nhé.

5

Hôm đó, sau khi tiếng chuông chùa Hozo điểm hai giờ chiều, Jinnai nhắm mắt ngủ giấc trưa khoảng một tiếng đồng hồ. Thức dậy thì ăn tô cháo Tomoe đã chuẩn bị sẵn cho vững bụng rồi thay quần áo mà ra khỏi nhà. Anh chỉ nói với vợ rằng thành gọi vào, chú không cho biết gì thêm.

Vì không phải ngày trực nên anh không mặc lễ phục mà chỉ mặc thêm áo khoác ngoài. Anh đã được dặn là mặc

như thế mà vào trong thành qua cửa sau gọi là cổng Karamon. Việc khiếu kiện các hoạt động phi pháp của Kurita Hyobu phải được thực hiện trong bí mật tuyệt đối. Trong thành có rất nhiều phe đảng của Kurita, nên phải suy tính chuyện một khi tin tức bị rò rỉ, có thể gây ra bạo loạn bất ngờ. Ngay cả hành tung của Jinnai cũng phải vô cùng bí mật.

Hắn là nhằm vào một khoảng tạnh ráo trong mùa mưa dầm, bầu trời thỉnh thoảng có những đám mây trắng nhẹ lướt qua, nền trời trong xanh hiếm hoi tỏa rộng bao la, ánh nắng chói chang lấp lóa trên những tán lá cây xanh mướt. Jinnai rảo bước vội vã men theo những con hẻm nhỏ phía sau các xóm.

Cuộc khiếu kiện quan Gia lão Kurita dự định bắt đầu lúc 5 giờ chiều. Theo thỏa thuận với quan Tổng Kiểm sát thì

trước 4 giờ rưỡi chiều Jinnai phải đến hành lang bên trong của phòng Hakuu trong thành. Tuy nhiên, anh nghĩ: đến sớm quá cũng không tốt. Mặc dù hành lang ấy thường ngày vẫn vắng người qua lại, nhưng sợ rằng bất ngờ có thể gặp ai đó trước giờ tan tầm.

Jinnai bước vào xóm chùa. Ánh nắng chiếu xiên vào bức tường trắng của ngôi chùa và trên đám lá xanh tươi bên trong tường, con đường vắng lặng không có một bóng người nào khác. Anh bước chậm lại. Đến đây rồi thì không còn bao xa nữa. Ra khỏi xóm chùa là đến cổng hào nước ngay phía trước cửa sau thành.

Anh cúi đầu rẽ qua góc tường. Tức thì phải nhảy ngược trở lại, anh nhanh tay cởi dây buộc áo khoác. Một người đàn ông đứng ngay trước đó, buông thông tay bước ra giữa đường, lên tiếng

chào. Đây là Sano Keijiro thuộc tổ Cận vệ.

Jinnai đã nghe từ quan Tổng Kiểm sát rằng Sano là cánh tay phải của Kurita Hyobu, và là môn sinh cấp cao nhất của Võ đường Kasai phái kiếm Itto trong thị trấn. Jinnai đưa mắt cảnh giác nhìn xung quanh và cởi áo khoác ra.

– Tránh ra được không?

Sano có lẽ trẻ hơn Jinnai chừng ba tuổi, khuôn mặt trẻ trung hiền ngang tươi cười nhìn anh.

– Không được, nhiệm vụ của ta là giữ chân anh ở đây cho đến bốn giờ rưỡi.

Nói rồi, Sano lê chân lùi lại từng chút một, chuẩn bị thân thể vào tư thế sẵn sàng rút kiếm bất cứ lúc nào. Jinnai vẫn còn bị sốc. Như vậy là các bước tiếp theo

trong kế hoạch cũng đã bị rò rỉ qua phe quan Gia lão Kurita mất rồi. Mà chắc chắn là chính mình cũng đã bị theo dõi.

Nhưng cú sốc ấy không lộ ra mặt. Dòm chừng động tác của Sano, Jinnai nói:

– Cho đến bốn giờ rưỡi kia à? Khó lắm đấy.

– ...

Sano Keijiro cười lớn, răng trắng nhớn.

– Cậu cũng có mặt trong đám tấn công ta ở rừng tùng đấy à?

– Đừng đùa chứ, làm sao mà xếp ta vào đám ấy được.

– Cậu có vẻ tự tin vào tay kiếm của mình lắm nhỉ.

– Tất nhiên là tự tin chứ, nếu không thì sao dám một mình phục kích Kawaba của phái kiếm Unkô?

Sano lại cười, lộ hàm răng trắng bóng,

– Chém tới đi chứ, Kawaba Nịnh Hót.

Jinnai không đáp trả, chỉ mỉm cười. Anh hiểu Sano muốn chọc tức mình. Vẫn mỉm cười, anh bước tới.

Sano lùi lại. Không bận tâm, Jinnai sấn bước nhanh thêm. Khoảng cách rút ngắn dần, cuối cùng Sano rút kiếm ra trước. Jinnai chỉ chờ có thế. Anh ném chiếc áo khoác đang cầm bên tay trái về phía Sano như giăng lưới.

Sano quả xứng danh là cao thủ của Võ đường Kasai, đã cho thấy động tác

nhẹ nhàng nhanh nhẹn. Hấn không quan tâm đến chiếc áo khoác kia, chỉ nghiêng người trượt đi trên mặt đất mà chém tới. Jinnai cũng lao tới cùng lúc. Như thể chạm đất bật lên, lưỡi kiếm của Sano chém ngược tới từ bên dưới. Đường kiếm thần tốc ấy, Jinnai vung kiếm từ phía trên đập xuống đè lên để tràn mình lướt qua. Dùng một chân làm trục, anh đột ngột xoay vòng lại. Từ tư thế không an định ấy, chân phải nhấn mạnh sấn vào, lưỡi kiếm chém sả xuống từ thế tấn Bát song⁵ đúng hệt với chiêu thức độc đáo của phái kiếm Unkô. Mũi kiếm rướn tới cắt trúng đùi của Sano đang cố sức rút lại.

Vẫn không chịu thua, Sano sửa lại tư thế, nhấn chân lao tới. Lưỡi kiếm hào

5 Bát song: Hasso, thế tấn giương kiếm lên trên vai, lưỡi kiếm hơi nghiêng vào trong, làm thành một nửa chữ Bát. Tấn bên vai phải, vai trái, thành hai (Song) nửa của chữ Bát.

hùng rít lên, nhưng Jinnai đã nhanh nhẹn nhảy tránh sang một bên, nên chỉ cắt rách ống tay áo của Jinnai. Sano loạng choạng mất đà ngã lăn dưới bức tường.

Jinnai nhanh nhẹn đứng thẳng lên, liếc nhìn Sano mặt méo xệch vì đau đớn, tay run run chìa mũi kiếm tự vệ, rồi anh nhặt áo khoác mà rời khỏi nơi đó ngay lập tức.

Nửa giờ sau, Jinnai gập gối ngồi xổm trên hành lang bên trong cung thứ hai của nội thành. Ở cửa gỗ nơi cổng Karamon cạnh hào thành đã có người của quan Tổng Kiểm sát chờ sẵn, anh xưng tên xong liền được người đó âm thầm đưa vào trong. Từ đó, Jinnai đi vòng ra sau cung thứ hai của nội thành, đến cửa bếp nơi thường có người trong thị trấn ra vào, anh gọi Yoshimura là đầu bếp, trao cho anh ta giữ gìn cả hai thanh kiếm

dài ngắn, rồi bước vào bên trong cung.

Jinnai ngồi xổm cúi gò lưng xuống trên hành lang dẫn tối. Cuộc khiêu kiện quan Gia lão Kurita hẳn là đang tiến hành trong phòng Kokufu (Hắc phong) trong góc, cách hai gian từ phòng Hakuu (Bạch vũ). Gian Kokufu, còn được gọi là phòng Giám sát, cũng là căn phòng được các cao quan sử dụng để thảo luận các vấn đề sai trái trong thành. Jinnai cố gắng lắng tai nghe, nhưng ở sâu trong cung thứ hai nội thành này thì thật là yên tĩnh chẳng có tiếng động nào.

Jinnai ngẩng mặt lên, nghiêng đầu lắng lẽ nghe ngóng. Tựa hồ xa xa có gì như tiếng người kêu gào, nhưng chỉ có thể thôi, chung quanh im lìm trở lại. Nhưng ngay lúc anh vừa nghĩ chắc chỉ là ảo giác trong tai mình, thì đột nhiên từ bên trong phòng Hakuu vẳng đến tiếng

chân bước xành xạch. Rồi cửa ngăn mở ra, lập tức có người bước ra hành lang — đó là Kurita Hyobu, tay buông thông thanh kiếm dài tuốt trần.

Trong hành lang tối mờ, Jinnai đứng bật dậy. Kurita dừng lại, nhìn Jinnai một lúc như để xác nhận, rồi từ từ tiến lại gần hỏi:

– Kẻ đuổi theo là Kawaba Jinnai à?

– Xin thứ lỗi.

Vừa nói, Jinnai vừa bước như trượt lên phía trước. Hai bàn tay thu vào trong ống tay áo, cứ như chỉ là người bàng quan. Kurita lao tới chém ngay. Jinnai nghiêng người tránh. Lập tức, hai cánh tay anh từ trong ngực áo vươn ra, vừa lúc tràn người qua ngang nhau, tay trái mềm mại ôm chặt thân mình Kurita, đoạt mất tự do của đối thủ.

Kurita đẩy dựa muốn thoát ra, nhưng lưỡi đoản đao trong tay phải của Jinnai đã đâm thẳng vào gáy ông ta. Mũi đao chạm đến xương cổ, ngoáy vòng rồi rút ra ngay. Động tác xảo diệu chỉ trong chớp mắt đã làm cho đối thủ không kịp thốt lên lời nào. Buông cơ thể mềm nhũn nặng trĩu của Kurita trong vòng tay anh xuống dưới chân xong, Jinnai rảo bước đến lối ra hành lang, không hề quay đầu lại. Thanh đoản đao đã tra vào vỏ được bọc trong túi ngực anh. Đến cuối hành lang mới nghe phía cuối phòng Hakuu có tiếng người xôn xao.

Khi anh ra đến bên bếp, đã có Yoshimura đứng đó, lặng lẽ trao lại hai thanh kiếm cho Jinnai. Không ai ngăn cản, Jinnai ra khỏi thành từ cổng Karamon.

✱

Trong vòng mùa hè nóng bức, phe đảng của Kurita đã bị xử phạt, rồi thời kỳ náo động trong phiên trấn qua dần, đến mùa thu thì yên tĩnh lại. Nghe nói thế là quan Gia lão Yamauchi có thể điều động chính quyền phiên trấn mà không còn phải đắn đo lo lắng gì nữa.

Hẳn là do mùa mưa đã kéo dài quá rồi nên mùa thu năm nay được nhiều ngày nắng đẹp. Kawaba Jinnai thì vẫn lớn giọng nịnh hót âm ỉ như trước.

– Thưa, được ngày nắng đẹp quá ạ.

Jinnai nói với giọng vui vẻ, và nếu đối tác đang cầm thứ gì đó, thì anh đưa tay ra cầm hộ ngay lập tức.

Sau khi vụ phe đảng Kurita được giải quyết xong, cấp trên của Jinnai đã ra

lệnh khôi phục lại năm học đã cắt giảm, và còn cho anh thêm năm học nữa. Phần thưởng cho công trạng của anh trong cuộc chính biến đấy. Không còn phải nịnh hót ai nữa, nhưng tâm tình phần chần quá, anh không sao ngừng được thói nịnh hót có phần khinh bạc ấy. Có vẻ ít nhiều đã thành thói quen rồi.

Giọng anh vang xa. Nghe giọng ấy vắng đến, người trẻ tuổi không biết chuyện thì công khai cười khẩy, trong khi người già nhăn mặt chua chát, đưa mắt nhìn về phía tiếng nói. Jinnai vẫn bị người ta nhìn với ánh mắt gần sát với khinh khi, không khác gì ngày trước.

Phạm Vũ Thịnh dịch

Sydney 28/02/2023

Ghi chú của người dịch:

Truyện ngắn này của Fujisawa Shuhei, đầu tiên do nhà Shincho xuất bản tháng 9 năm 1988, được dịch từ nguyên tác là truyện thứ 3 trong tập truyện «Tasogare Seibee - Võ sĩ hoàng hôn» bản bỏ túi do nhà Shincho Bunko tái bản lần thứ 28 tháng 5 năm 1999.

